

Arrest

nr. 59 598 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VERHEYEN en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Nigeriaans staatsburger te zijn, van Bini origine en afkomstig van Ogonoba nabij Benin City. Na de scheiding van uw ouders verhuisde u op twaalfjarige leeftijd met uw moeder, broers en zussen naar het dorp Ayakoromo, nabij Warri (Delta State). U verkocht er soep en vis op de markt. In 2003 heerste er grote ontevredenheid onder de jongeren in het dorp over het gebrek aan ontwikkeling en voorzieningen in het dorp en dit ondanks de olierijkdommen. De jongeren begonnen zich te organiseren en de oliepijpleidingen te bombarderen. Omdat de politie niet opgewassen was tegen de jongeren werd het Nigeriaanse leger naar Ayakoromo gezonden. Uw broer (V.) wilde zich niet bij de jongeren van het dorp aansluiten en verliet het dorp. Een week na zijn verdwijning kwam de leider van de jongeren, (C.), naar jullie huis en vroeg waar (V.) was. Uw moeder hield vol dat ze niet wist waar haar zoon was, waarna (C.) haar sloeg. Uw oudste zus (Cel) werd kwaad op (C.) waarop die een

mes in haar maag stak. Ook u kreeg een messteek in de rug en verloor het bewustzijn. Nadat uw wonde verzorgd was door de traditionele dorpsgeneesheer vernam u dat uw zus overleden was. Toen de gevechten heviger werden zei uw vriend (H.), van wie u een kind verwachtte, dat hij niet langer deel wilde uitmaken van de gevechten en het land wilde verlaten. U liet zich door hem overtuigen om met hem mee te reizen. In oktober 2004 verliet u Nigeria. U reisde via land naar Marokko waar u zes maanden later aankwam. U verbleef er in Casablanca, in de kelder van een gebouw, samen met andere illegalen. In augustus 2009 beviel u van uw zoon (E.) in het ziekenhuis, nadat u door uw vriend op straat was achtergelaten en door een onbekende vrouw naar het hospitaal was gebracht. Omdat u geen documenten en geld had vluchtte u weg uit het ziekenhuis en keerde terug naar de kelder en naar uw vriend. U raakte opnieuw zwanger en werd radeloos over uw situatie in Marokko. Uw vriend beloofde geld bijeen te krijgen om naar Parijs te reizen. De dag dat jullie de boot wilden nemen weigerde de smokkelaar u en uw zoon echter mee te nemen in zijn (onveilige) boot. Jullie dienden een veiliger boot te nemen waardoor er onvoldoende geld was voor uw vriend om mee te reizen. In juli 2010, zeven maanden zwanger, kwam u aan in Spanje. De dame die u opwachtte was boos toen ze merkte dat u zwanger was en dus niet zoals voorzien voor haar kon werken. Een kennis van haar gaf u pillen om abortus te plegen maar u weigerde deze te nemen. U vluchtte weg bij de dame en zocht hulp bij een bevriende vrouw. U vertelde dat u naar Parijs wilde gaan en er asiel aanvragen. Haar zoon bracht u naar het busstation. U had de bus naar Parijs gemist en besloot om in plaats daarvan naar België te reizen. Op 14 september 2010 kwam u aan in België en dezelfde dag vroeg u asiel aan. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Nigeria te hebben verlaten nadat uw zus gedood werd en u verwond werd door de jeugdleider van het dorp, genaamd (C.). Verder vreesde u het geweld in het dorp ten gevolge van de gevechten tussen de jongeren van het dorp en het leger (Zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 10 januari 2011, hierna CGVS, pp. 4-5)

Wat betreft uw vrees voor de jongeren van het dorp kan het volgende opgemerkt worden.

U stelde dat uw familie vervolgd werd door (C.), omdat uw broer (V.) weigerde mee te vechten met de dorpsjongeren en om die reden het dorp is ontvlucht (CGVS, pp. 6-7). Vooreerst beschikt het Commissariaat-generaal over informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering onder de strijdende groepen in de Niger Delta weinig waarschijnlijk is, en dit omdat socio-economische en politieke redenen (i.c. hoge werkloosheid in de regio) de jongeren aanzet om zich vrijwillig aan te sluiten bij dergelijke milities (zie landeninformatie). In het licht van deze informatie kan eveneens getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw veralgemenende bewering met betrekking tot de wijze van rekrutering van de strijdende groepen, met name 'Je kan niet weigeren' (CGVS, p. 7), hetgeen volgens u niet alleen het geval was voor uw broer, maar ook voor uw vriend met wie u Nigeria verliet (CGVS, p. 7). Bovendien blijkt volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Nigeriaanse autoriteiten wel degelijk optreden tegen deze lokale gewapende groepen, via militaire strijd maar ook met het opstarten van een vredesproces in 2009 (zie landeninformatie). Er kan bijgevolg niet worden gesproken van een algemene onwil of onmacht van de Nigeriaanse autoriteiten om in te grijpen in het geweld in de regio.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw moeder, twee van uw zussen en broer na uw vertrek in het dorp gebleven zijn en daar momenteel nog steeds verblijven (CGVS, p. 3). U maakte geen melding van eventuele problemen die zij sindsdien met (C.) of met de andere jongeren zouden hebben gekend (CGVS, p. 7).

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u of uw familie persoonlijk (zullen) worden vervolgd door de dorpsjongeren omwille van de weigering van uw broer om zich te laten rekruteren door de bende.

Aangaande uw vrees voor de gevechten in het dorp kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u vreest gedood of verkracht te worden als gevolg van de gevechten die plaatsvinden in uw dorp (CGVS, p. 7). Vooreerst dient te worden gesteld dat uw bewering dat er ten gevolge van de militaire aanwezigheid en acties in uw dorp mensen gedood of verkracht worden geenszins een persoonlijke en systematische vervolging ten aanzien van u aantoon. U haalt nergens concrete elementen aan die erop wijst dat u in uw dorp slachtoffer zou worden van verkrachting of doding (CGVS, pp. 7-8).

De vaststelling dat (een deel van) uw gezin nog steeds in het dorp woont (CGVS, p. 3) evenals het gegeven dat u het land verliet pas nadat uw vriend u hier herhaaldelijk om vroeg (CGVS, pp. 4-5) relativeert de ernst van de nood om het land te verlaten ten gevolge van deze gevechten. Hieruit

blijkt immers dat uw familie en in eerste instantie ook uzelf de situatie in uw dorp niet als dusdanig inschatte dat het verlaten van het land noodzakelijk was. Uw verklaring in dit verband dat uw zussen en broers nog jonger zijn (CGVS, p. 7) is bevreemdend aangezien (jonge) leeftijd een persoon niet van verkrachting noch van veralgemeend geweld kan behoeden.

Daarenboven legt u vage en onsamenhangende verklaringen af over het tijdstip en de omvang van het geweld in de regio die de geloofwaardigheid van uw beweerde betrokkenheid ondermijnen. Gevraagd naar de periode waarin de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en uw vlucht uit Nigeria zich afspeelden stelde u aanvankelijk dat de gevechten begonnen één jaar voordat u het land verliet eind 2004 (CGVS, p. 4 en p. 6). Uit uw latere verklaringen, namelijk dat u tijdens uw zes maanden durende reis van Nigeria naar Marokko reeds zwanger was van uw oudste zoon (CGVS, p. 5), van wie u in Marokko beviel op 10 augustus 2009 (CGVS, p. 3), kan dan weer worden afgeleid dat uw problemen pas jaren later plaatsvonden en/of u pas jaren later het land heeft verlaten. Verder zei u aanvankelijk expliciet dat er enkel in uw dorp wordt gevochten (CGVS, p. 6), waar het Commissariaat-generaal over informatie beschikt dat de er in de gehele Niger Delta regio, verscheidene groepen strijd voeren voor controle over de olie in de regio en dit sinds de jaren negentig (zie landeninformatie). Het is weinig plausibel dat u niet gehoord zou hebben van het geweld dat plaatsvond buiten uw dorp, bijvoorbeeld de aanvallen die plaatsvonden in Warri in 2003 en 2004 (zie landeninformatie), toch een stad waar u zelf heen ging (CGVS, p. 3). Het is pas wanneer er u wordt gevraagd naar de mogelijkheid tot interne hervestiging dat u stelt dat er in de naburige dorpen ook gevechten zijn (CGVS, p. 7).

Voorts is het niet duidelijk door wie u vervolgd zou worden indien u zou terugkeren naar Nigeria. U stelde dat u gedood zou worden indien u naar het dorp terugkeert maar u antwoordde meermaals afwijkend op de vraag door wie u gedood zou worden. Uiteindelijk verklaarde u dat u dat niet weet omdat ze allemaal dezelfde (militaire) kleren dragen en men bijgevolg niet kan weten wie er doodt en waarom (CGVS, p. 7). Gezien u zelf de gevechten meemaakte (CGVS, p. 4) en bovendien uw vriend tot de strijders behoorde (CGVS, p. 7) zou men nochtans verwachten dat u een duidelijker onderscheid zou kunnen maken tussen de verschillende betrokken partijen alsook hun acties en motieven.

U verwees in dit verband ook naar gesprekken die u had met uw moeder tijdens uw verblijf in Marokko, waarin ze vertelde dat personen in militaire kleding –waarvan u niet weet wie ze zijn- andere personen begonnen te doden (CGVS, p. 7). Wanneer u gevraagd werd wie ze volgens uw moeder doodden noemde u enkel uw zus (C.I.) (CGVS, p. 7), die echter vermoord werd toen u nog in Nigeria was (CGVS, p. 4).

Tenslotte haalt u onvoldoende elementen aan waaruit blijkt dat u net op bescherming binnen Nigeria zou kunnen rekenen, door u elders in het land te vestigen.

Immers, de door u ingeroepen vrees voor het geweld in Ayakoromo en omstreken is plaatselijk van aard en u zou eventuele nieuwe problemen bijgevolg kunnen vermijden door u elders in Nigeria te vestigen. Zo zou u bijvoorbeeld naar Edo State kunnen terugkeren, waar u geboren bent en waar uw vader nog steeds woonachtig is (CGVS, pp. 1-2). Wanneer u de vraag gesteld werd naar een mogelijke hervestiging binnen Nigeria antwoordt u door te stellen dat u er van uitgaat dat uw vader niet voor u zou willen zorgen omdat hij al veel vrouwen heeft en u in de stad niet kan leven omdat u er niemand kent en geen geld hebt om er een woonplaats te huren (CGVS, p. 5 en p. 7). Dit zijn echter ontoereikende redenen om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. Daarenboven hebt u ervaring in het drijven van handel (CGVS, p. 4) en hebt gezien uw (etnische) herkomst (CGVS, p. 2) een zekere band met de bevolking in de staat Edo (zie landeninformatie) die een eventuele integratie in de lokale gemeenschappen daar zou vergemakkelijken. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gekend met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p. 4).

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) dat verzoekster geen problemen dient te hebben met de dorpsjongeren omwille van de weigering van haar broer zich bij de milities aan te sluiten, voert verzoekster aan dat deze zienswijze niet correct is daar *in concreto* de situatie anders is. Verzoekster stelt ook geen hulp te kunnen vinden bij de Nigeriaanse autoriteiten die dikwijls onmachtig zijn.

Omtrent de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster geen angst dient te hebben voor gevechten in het dorp en verkrachtingen, betoogt zij dat het feit dat haar familie in het dorp verblijft niet wil zeggen dat er geen verkrachtingen en gevechten plaatsvinden. Het is volgens verzoekster algemeen geweten dat in deze grimmige situatie plunderingen, moordpartijen en verkrachtingen schering en inslag zijn.

Verzoekster merkt op dat haar beweerde onsamenhangende uitleg te wijten is aan haar lagere intelligentie en het feit dat zij niet lang naar school is geweest. Het is voor verzoekster zeer moeilijk haar ideeën te ordenen.

Betreffende de stelling dat verzoekster zou moeten verhuizen zodat zij elders in Nigeria geen problemen zou ondervinden, benadrukt verzoekster dat men niet kan eisen dat zij gescheiden wordt van haar familie en dat zij haar familie nodig heeft voor de opbouw van haar bestaan.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Dient te worden opgemerkt dat verzoeksters verklaringen betreffende haar vrees voor de jongeren van het dorp ten gevolge van de weigering van haar broer zich door hen te laten rekruteren, niet stroken met de landeninformatie zoals die uit het administratief dossier blijkt. Zo voert verzoekster aan dat haar broer weigerde zich bij de dorpsjongeren aan te sluiten en om deze reden het dorp heeft verlaten

(administratief dossier, stuk 3, p. 6) en hieromtrent stelt: “*Je kan niet weigeren*” (*ibid.*, p. 7). Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat gedwongen rekrutering onder de strijdende groepen in de Niger Delta niet aannemelijk is vermits de jongeren zich op grond van socio-economische en politieke redenen, zoals de hoge werkloosheid in de regio, vrijwillig aansluiten bij dergelijke milities (administratief dossier, stuk 12).

Verzoeksters verweer dat zij geen hulp kan vinden bij de Nigeriaanse autoriteiten strookt evenmin met de landeninformatie. Hieruit blijkt immers dat de Nigeriaanse autoriteiten militair optreden tegen de lokale gewapende groepen (*ibid.*) zodat zij niet aantoonbaar geen bescherming te kunnen verkrijgen.

Voornoemde vaststellingen ondergraven verzoeksters verklaringen betreffende haar ingeroepen vrees voor de dorpsjongeren.

Omtrent verzoeksters vrees voor het geweld in het dorp ten gevolge van de gevechten tussen de dorpsjongeren en het leger dient te worden vastgesteld dat zij vage verklaringen aflegt aangaande de identiteit van de personen door wie zij verklaart gedood te zullen worden bij terugkeer. Op de vraag “*Wie zal je doden*” repliceert verzoekster: “*De laatste keer zei moeder dat er geen volwassen mensen meer zijn in het dorp*” en “*Ze verkrachten iedereen die er is opgegroeid; als je weigert, zullen ze doden*” (*ibid.*, p. 7). Uiteindelijk verklaart verzoekster het antwoord op de vraag niet te weten aangezien de jongeren van het dorp en de militairen allemaal dezelfde kleren dragen (*ibid.*, p. 7). Gezien uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij de gevechten heeft meegemaakt (*ibid.*, p. 4) en haar vriend meevocht met de dorpsjongeren (*ibid.*, p. 7), kan van verzoekster verwacht worden dat zij de betrokken partijen duidelijker kan onderscheiden.

Verzoekster legt tevens vage en incoherente verklaringen af over het tijdstip van het geweld in de regio. Zo stelt zij dat de gevechten begonnen één jaar voordat zij het land verliet eind 2004 (*ibid.*, p. 4; p. 6). Verzoekster verklaart dat zij tijdens de reis van Nigeria naar Marokko, die zes maanden duurde, reeds zwanger was van haar oudste zoon (*ibid.*, p. 5). Deze verklaring klemt daar zij aanvoert op 10 augustus 2009 van deze zoon te zijn bevallen en slechts twee jaar in Marokko te zijn gebleven voordat zij naar België kwam in augustus 2010 (*ibid.*, p. 3). Verzoeksters verweer dat haar onsamenhangende uitleg te wijten is aan haar lagere intelligentie en het feit dat zij niet lang naar school is geweest, kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde vaagheden en incoherenties in haar verklaringen omtrent haar persoonlijke levensloop.

Vervolgens verklaart verzoekster inzake de omvang van het geweld in de regio dat er enkel in haar dorp wordt gevochten (*ibid.*, p. 6). Deze verklaring strookt evenwel niet met de landeninformatie waaruit blijkt dat in de gehele Niger Delta gewapende groepen strijd voeren om controle te verwerven over de olie in de regio en dit reeds sinds de jaren negentig (administratief dossier, stuk 12). Slechts wanneer verzoekster wordt gevraagd naar de mogelijkheid tot interne hervestiging, stelt zij dat er in naburige dorpen ook gevechten zijn (administratief dossier, stuk 3, p. 7).

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeksters vrees plaatselijk van aard is en zij derhalve door zich elders in het land te vestigen, geen vrees voor vervolging dient te koesteren. Verzoeksters verweer dat zij haar familie nodig heeft voor de opbouw van haar bestaan is te dezen niet aannemelijk vermits zij ervaring heeft in het drijven van handel (*ibid.*, p. 4) en derhalve zelfstandig in haar bestaan kan voorzien.

2.2.3. De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster voert aan minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie sub 2.2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Een verwijzing naar “[...] *de problemen in Nigeria [die] voor iedereen bekend zijn*” volstaat dienaangaande niet, verzoekster dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken.

2.4. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS